

Catalunya: 1-0, 3-0, 8N, 21D... i ara què?

written by Josep Lluís del Alcázar | 19 de gener de 2018

El 21 de desembre en el terreny electoral el 155 va ser derrotat. Rajoy no va aconseguir tancar la crisi oberta a Catalunya malgrat totes les prohibicions, detencions i amenaces, ho volia fer amb un govern unionista que «legitimés» un ascens de la repressió, la derrota del procés independentista català i començar una profunda recentralització/espanyolització. En aquest sentit l'operació electoral es gira contra el mateix Rajoy, que ha sacrificat el seu partit a Catalunya i aguditza les contradiccions polítiques que l'ofeguen.

Però aquest balanç electoral no modifica la correlació de forces entre l'Estat i el moviment republicà català. L'Estat segueix amb la iniciativa, que passa pels jutjats i l'aparell repressiu (inclosos els Mossos d'Esquadra) amb un llistat interminable d'acusacions. L'ofensiva de l'Estat i el 155 van aconseguir aturar la mobilització que havia pres el carrer en les mobilitzacions de finals de setembre, de l'1 d'octubre i la vaga general del 3. Però aquesta desmobilització no és resultat només del desplegament de l'aparell repressiu de l'Estat, que va fracassar estrepitosament intentant evitar el referèndum, sinó essencialment de la política de dubtes, renúncies i traïcions de la direcció del PDeCAT i ERC a l'hora d'implementar el mandat popular de l'1 d'octubre.

Que avui Junqueras sigui a la presó o Puigdemont a l'exili, no els eximeix de l'enorme responsabilitat política que van tenir de no proclamar la república al cap de 48 hores de conèixer-ne els resultats –el 3 d'octubre amb la vaga general–; de congelar la república el 10, donar temps a la reacció de l'Estat i entregar sense cap resistència les institucions al 155, o que avui afirmen que la proclamació de la república del

27 d'octubre va ser només una qüestió retòrica. Nosaltres lluitarem per la llibertat de Junqueras i perquè Puigdemont pugui tornar a Catalunya sense càrrecs, però no minimitzem com la seva política va ser de determinant per desmobilitzar el poble, desmoralitzar, desconcertar i traïr els anhels de més de dos milions de persones que havien arriscat el físic l'1 d'octubre.

La burgesia catalana va tremolar un cop més a la història del nostre país en veure la força dels carrers. En aquest context, l'Estat i Rajoy van reprendre la iniciativa amb el 155 i les eleccions del 21, que PDeCAT i ERC immediatament accepten, unes eleccions pel retorn a l'autonomisme. Puigdemont busca un cop i un altre un acord negociat amb l'Estat, no per restablir la legalitat republicana del 27 d'octubre, sinó acceptant el marc monàrquic, però l'Estat ferit ha de fer pagar el repte republicà i no entra en negociacions.

I ara, què fer?

1. Recuperar les mobilitzacions.

L'Estat desplega l'esperit de revenja per la humiliació que va patir l'1 d'octubre. No cedeix a alliberar els presos polítics, els utilitza d'ostatges per aturar noves mobilitzacions. La repressió s'acarnissa, apunta a les direccions polítiques dels tres partits independentistes, a regidors i alcaldes, a bombers, professorat i mossos. Tampoc afluixarà en l'escanyament pressupostari, ho acaba de demostrar tot retallant quasi 900 milions dels pressupostos de la Generalitat del 2018. Però hi ha retallada també per la resta d'autonomies, ja vam dir que la intervenció de Catalunya pretenia una recentralització de l'Estat.

Mobilitzacions per alliberar els presos polítics i aturar l'ofensiva repressiva. Ni PDeCAT ni ERC, ni Òmnium ni ANC, que van ser referents indiscutibles aquests anys, avui mobilitzen pels seus empresonats. Mobilitzar no és esperar que Òmnium i

ANC ho facin. La palanca d'aquesta recuperació de la mobilització han de ser els CDR, instruments d'organització populars sorgits de l'1 d'octubre. Els CDR, amb l'esquerra política de la CUP-CC i la sindical que va fer possible el 3 d'octubre, han de posar-se al capdavant per impulsar les mobilitzacions, tot convidant Òmnium, l'ANC, també tots els partits que estan contra la repressió i el 155, ERC, PDeCAT, Comuns. Cal convocar per la llibertat dels empresonats, però també en defensa del professorat, bombers, funcionaris, regidors o alcaldes que estan amenaçats per la repressió.

Mobilització per a la República Catalana. Alerta amb expressions com «construir» república que poden tornar a ser un nou parany, un nou miratge, com el de «construir» estructures d'estat... un nou processisme. La república està proclamada, posar-la en marxa és la responsabilitat del Parlament i del Govern, i obliga inevitablement a **constituir el Parlament en Assemblea Nacional Constituent**. Aquest és el sentit del vot. «Restablir la legalitat» deia Puigdemont, però la legalitat del 27 d'octubre, de la República proclamada, no un nou govern autonòmic. Aquesta ha de ser l'exigència a PDeCAT i ERC. Cal una gran manifestació davant el Parlament el 17, dia en què es constitueix. Els volem tots i totes lliures per aplicar el mandat popular de l'1 d'octubre. Recuperem els carrers, és la força del poble.

2. Construir una alternativa d'esquerres al PdeCAT-ERC.

Amb aquesta direcció del PDeCAT i ERC, ni arribarà un gir social que permeti ampliar la base de la ruptura republicana a sectors populars, ni tampoc la independència que vam votar l'1 d'octubre. És necessari una alternativa d'esquerres compromesa amb la República catalana que arribi fins al final, que es basi en la mobilització del poble, l'única que pot aturar el poder de l'Estat. La CUP-CC és el principal referent d'una esquerra compromesa amb les dues ruptures: amb l'Estat per construir la república catalana i amb el capitalisme que implica misèria per a la classe obrera i els sectors populars.

Però la CUP-CC ha de deixar de cedir a la política neoliberal del govern de JxSí, com va fer en els darrers pressupostos i cridar obertament a fer-hi front. Però també cal que enfronti la política d'entrega a l'Estat a la recerca d'un pacte autonòmic, que es va manifestar després del 155: sense cap resistència és impossible.

Construir una alternativa exigeix de la CUP-CC **independència respecte del futur Govern** de PDeCAT i ERC, passa per **no votar el pròxim Govern de Puigdemont-Junqueras**. Un vot de l'esquerra independentista només hauria estat justificable per evitar un Govern del 155, però avui aquesta possibilitat no existeix després dels resultats del 21 D.

Construir una alternativa passa per **un gir a la classe obrera catalana**. Sense parlar de treball, de precarietat, d'escola i de sanitat pública, és impossible desemmascarar el frau de C's, un partit construït pels poders financers perquè res canviï i que la classe treballadora segueixi patint misèria. Cal posar en el centre les lluites, grans i petites: contra els acomiadaments. En defensa de sous i pensions, en defensa de l'ensenyament i la sanitat públics, dels serveis socials... i un cop més, això és impossible sense combatre la política privatitzadora de PDeCAT i ERC.

Construir una alternativa implica treballar per impulsar la **solidaritat a la resta de l'Estat i en l'àmbit internacional**. No només és la necessitat de la solidaritat amb la lluita del poble català, és la necessitat d'acabar amb el règim del 78, amb la monarquia hereva del franquisme, amb la impunitat que representa, que permeti una recomposició de la relació entre pobles. Perquè Rajoy, amb el tema català, no pot amagar que el govern navega entre la seva corrupció, amb minoria per treure un pressupost, amb urgències per aplicar noves retallades a les pensions i als serveis públics, amb la intervenció de comptes a Madrid, un govern qüestionat per la brutal repressió en la lluita contra el traçat de l'AVE a Múrcia, pels focs a Galiza o per les nevades a les autopistes... Les Jornades de

With Catalonia van obrir vies arreu de l'Estat i també a escala internacional.

Aquest és el camí.